

ného činu dle § 11 lich. zákona je totožným. V tomto případě alespoň důvody rozsudečné hovoří spíše předpisu § 11 čís. 4, než § 11 čís. 3 lich. zákona, zjišťující neoprávněný, z mezí zákonného obchodování vybočující postup obžalovaného při nákupu platiny za účelem dalšího prodeje, tedy pouštění se do pletich a způsoblost, aby cena platiny byla stupňována do výše. Jelikož stěžovateli, byť i pochybeným snad podřaděním skutku pod předpis § 11 čís. 3 lich. zákona ujma se nestala, stačí přijíti zmateční stížnosti potud vstříc, že se rozsudek, jak shora uvedeno, opravuje.

Čís. 811.

**Podvod neoprávněným bráním vyživovacího příspěvku za války.
Ustanovení § 187 tr. zák. nelze použítí při podvodu.**

(Rozh. ze dne 24. dubna 1922, Kr I 230/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 9. prosince 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák.

Důvody:

Domnělý důvod zmatečnosti dle čís. 3 provádí stížnost tvrdíc, že rozsudková zjištění, založená na přiznání, podaném manželem obžalované berní správě v N., dle nichž úspory obžalované za léta 1912—1915 činily 25.000 K, v obchodě pak se přijalo v roce 1917 22.000 K, v roce 1918 12.600 K, neodpovídají pravdě, načež, dovolávajíc se předpisu § 3 tr. ř., jakož i ustanovení § 258 tr. ř., dovozuje, že bylo povinností soudu z moci úřední jednak objektivně zjistiti, totiž prováděti důkazy v tom směru, jaké bylo jmění obžalované a jmění jejího manžela a kdy jmění toho nabyla, jednak přezkoumati správnost onoho přiznání jejího manžela. Netřeba doličovati, že těmito námitkami neprovádí stížnost důvodu zmatečnosti dle čís. 3 § 281 tr. ř., který je dán pouze tehdy, byl-li při hlavním přelíčení porušen nebo zanedbán některý předpis, jehož dbáti zákon výslovně pod zmatečností předpisuje. Předpisy ty jsou pod čís. 3 § 281 tr. ř. jmenovitě uvedeny, ustanovení §§ 3 a 258 tr. ř. mezi ně nenáleží. Bylo výhradně věcí obžalované, aby soudu navrhla důkazy o tom, že obsah přiznání jejího manžela neodpovídá pravdě. Toho obžalovaná, jak nepřímě sama stížnost připouští, neučinila, nelze tudíž činiti soudu výtky, je-li řízení, jak tvrdí stížnost, neúplné, za žádných okolností nelze však z této neúplnosti dovozovati zmatečnost postupu nalézacího soudu dle čís. 3 § 281 tr. ř. Uplatňování téhož důvodu zmatku nelze dále spatřovati v námitce, vsunuté v onu část vývodů, jimiž jej stížnost formálně provádí, dle níž prý nalézací soud, nerozlišuje mezi osobou obžalované a mezi osobou jejího manžela, přehlédl, že tento přiznal v onom přiznání berní správě jmění svoje, nikoli jmění obžalované; neprávem pak spatřuje stížnost neúplnost a nejasnost rozsudku, tedy jeho zmatečnost dle čís. 5 § 281 tr. ř. v tom, že prý rozsudek neběře v úvahu zákon o vyživovacích příspěvcích ze dne 27. července 1917, čís. 313 ř. zák., zejména ustanovení jeho § 2, dle

něhož prý obžalované příslušel vyživovací příspěvek bez ohledu na to, bylo-li tu jmění, které uváděla, čili nic. Obojí námitkou provádí stížnost ve skutečnosti důvod zmatečnosti dle čís. 9 a) § 281 tr. ř.; než činí tak neprávem. Především dlužno připomenouti, že trestná činnost obžalované spadá dle rozsudku do roku 1916 a 1917 (o vyživovací příspěvek požádala obžalovaná přihláškou ze dne 22. prosince 1916, žádost o 10 proc. přídavek podala dne 15. září 1917). Zákon ze dne 27. července 1917, čís. 313 ř. zák. nabyt dle § 11 platnosti dne 1. srpna 1917, kteréhož dne pozbyl dle druhého odstavce téhož § zároveň moci dotud platný zákon o příspěvku na výživu příslušníků osob mobilisovaných ze dne 26. prosince 1912, čís. 237 ř. zák. Dle třetího odstavce § 3 tohoto zákona nepřísluší nárok na příspěvek k výživě mimo jiné také tehdy, sluší-li podle majetkových poměrů k aktivní službě povolaného na základě vykonaného vyšetřování pokládati za to, že výživa těch kterých příslušníků není ohrožena. V § 2. zákona ze dne 27. července 1917, čís. 313 ř. zák. se stanoví, že nárok na příspěvek uhasne mimo jiné také tenkrát, případně-li povolanému neb osobě, pro vyživovací příspěvek v úvahu přicházející, dodatečně takové jmění, z jehož výtěžku lze výživu této osoby úplně uhraditi. Z obou těchto zákonných ustanovení plyne zásada, že nárok na vyživovací příspěvek nevzniká, pokud se týče zaniká tehdy, jsou-li majetkové poměry k aktivní službě povolaného takové, že má on sám neb osoba, pro vyživovací příspěvek v úvahu přicházející, takové jmění, že výživa příslušníků povolaného není ohrožena, mohouc býti hrazena z výtěžku onoho jmění. Je tudíž zmateční stížnost především potud v nepravu, pokud vychází z právního názoru, že obžalované a ostatním příslušníkům jejího manžela příslušel vyživovací příspěvek bez ohledu na to, bylo-li tu jaké jmění čili nic; je však právně bezpodstatnou i výtku, že nalézací soud nesprávně nerozlišoval mezi jměním obžalované a jměním jejího manžela. S hlediska zásady, vyplývající ze shora citovaných zákonných ustanovení, nesejde na tom, zda jmění, z něhož může býti hrazena výživa příslušníků povolaného, náleží povolanému či oněm příslušníkům jeho, naopak přicházejí tu dle shora citovaného třetího odstavce § 3 zákona ze dne 26. prosince 1912, čís. 237 ř. zák. v úvahu v první řadě majetkové poměry povolaného. Tvrzením, že obžalovaná před tím, než stržila v roce 1918 za inventář 60.000 K, neměla mimo 5.000 K na úsporách, jí dle rozsudkového zjištění v roce 1916 do banky uložených, žádného jmění, ocitá se stížnost v podstatném rozporu s dalším rozsudkovým zjištěním, čerpaným z onoho přiznání jejího manžela berní správě, dle něhož úspory obžalované za léta 1912—1915 činily 25.000 K, nehledě k 22.000 K, které byly v obchodě přijaty v roce 1917, tedy v době, do níž ještě spadá trestná činnost obžalované. Tímto zjištěním však pozbývá půdy námitka stížnosti, že oněch 5.000 K a onen inventář nebyly jměním, které by bylo zabezpečovalo nutnou výživu obžalované, pokud se týče jejích dětí. Stížnost tudíž zřejmě pouze jednak v důsledku oněch svých mylných právních názorů a nevytíhujíc zejména plně shora citovaného ustanovení § 2 zákona ze dne 27. července 1917, čís. 313 ř. zák., jednak tím, že vychází proti předpisu § 288 čís. 3 tr. ř. z jiného skutkového stavu než je zjištěn napadeným rozsudkem, dospívá svými ostatně nezcela jasnými vývody k závěru, že obžalovaná, poněvadž prý výživa její i ostatních příslušníků ohrožena byla a jim tudíž vyživovací příspěvek příslušel, ani nejednala v úmyslu

podvodném, ani nepředsevzala činnosti, která by byla vedla ke spáchání podvodu, byla by totiž, jak praví stížnost, bývala způsobitou přivoditi výsledek. Rovněž uchyluje se zmateční stížnost tvrzením, že obžalovaná sama nevyplňovala žádných přihlášek, způsobem, přičicím se ustanovení § 288 čís. 3 tr. ř., od skutkového zjištění rozsudkového, dle něhož obžalovaná v přihlášce ze dne 22. prosince 1916, kterou žádala o vyživovací příspěvek, nevyplnila položku, týkající se majetku, a dle něhož dále ve své žádosti ze dne 15. září 1917 o 10 procentní přídavek k příspěvku vyživovacímu uvedla výslovně, že nemá majetku, a že je proto nucena žítí jen z příspěvku toho. Nepřípadnou je námitka stížnosti, že bylo povinností úředníka sepisujícího, uděliti obžalované příslušné poučení, neboť, nehledě k tomu, že ona zjištění rozsudková nikterak nenásvědčují tomu, že kterýsi úředník vůbec s obžalovanou nebo pro ni co sepisoval, nemůže se obžalovaná omlouvatí neznalostí shora citovaných ustanovení zákonných a není tudíž ani zmateční stížnosti volno činiti ve prospěch její jakési závěry z té okolnosti, že se jí snad zmíněného poučení nedostalo. Své povinnosti, udati úřadu majetkové poměry své i svého manžela jak v přihlášce o příspěvek, tak v žádosti o přídavek k němu podle pravdy, nemohla si obžalovaná býti nevědoma, a rozsudek dospívá tudíž k případnému závěru, že obžalovaná učinila ona nesprávná udání vědomě. Právně bezpodstatným je konečně důraz, který klade stížnost na skutečnost, rozsudkem arci zjištěnou, že totiž obžalovaná škodu způsobenou státu úplně nahradila. Ustanovení § 187 tr. zák. o beztrestnosti následkem účinné lítosti nemají při podvodu místa, s jiného právního hlediska nemá náhrada škody při řešení otázky pachatelova zavinění významu a proto i nalézací soud shledal v ní správně pouze okolnost, polehčující obžalované dle § 47 c) tr. zák. při výměře trestu.

Čís. 812.

Pod pojem zprznění ve smyslu § 128 tr. zák. spadá jakékoliv zneužití těla dítěte, jakmile jest způsobilé, by vedlo k pohlavnímu ukojení, ba i jen k podráždění pachatele.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1922, Kr I 823/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 27. května 1921, pokud jím stěžovatel uznán byl vinným zločinem zprznění dle § 128 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného brojí jen proti odsouzení pro zločin dle § 128 tr. zák. z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. dovozujíc, že pouhé ohmatávání stehýnek dítěte, při němž se ani přirození jeho nebylo dotknuto, neopodstatňuje předpokladů § 128 tr. zák. a mohlo by nejvýše, při velmi přísném posouzení věci, spadat pod § 516 tr. zák. Než napadené odchylné právní stanovisko rozsudku vyhovuje zákonu; § 128 tr. zák. omezuje nečudnou činnost pachatelovu záporně jen potud, že nesmí jíti o pohlavní